

Sygn. akt VIII *Pa 129/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy (spr.)
Sędziowie:	SSO Małgorzata Andrzejewska SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa H. K. (K.)

przeciwko (...) Wyższej Szkole Przedsiębiorczości w G.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 marca 2014 r. **sygn. akt** VI P 646/12

1) oddala apelację,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Jolanta Łanowy (spr.) (-) SSO Małgorzata Andrzejewska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 129/14

UZASADNIENIE

Powód H. K. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Wyższej Szkole (...) w G. domagał się przywrócenia do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w czterokrotnej stawce według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swego żądania powód podał, że pozwana jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę wskazała otrzymanie przez niego oceny negatywnej w związku z art. 132 ustawy z dnia 27 maja 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U.2012.572 ze zm.). Zdaniem powoda z powyższego przepisu, nie wynika jednak, iż może on stanowić podstawę rozwiązywania umów o pracę. Ponadto powód podał, że wskazana przez stronę pozwaną przyczyna jest zbyt ogólna, a tym samym nie spełnia przesłanki zawartej w art. 30 § 4 k.p. Mianowicie pozwana nie uzasadniła podstaw wydania takiej oceny. Natomiast powód ocenę tą kwestionuje, albowiem otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę na podstawie anonimowych ankiet i z uwagi na chorobę nie mógł być poddany hospitacji celem otrzymania oceny okresowej.

Pozwana (...) Wyższa Szkoła (...) w G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w czterokrotnej stawce według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że w związku z otrzymaniem negatywnej oceny pracy rozwiązano z powodem umowę o pracę za wypowiedzeniem ze skutkiem na dzień 28 lutego 2013 roku. Ocena ta była jedyną przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w G. dopuścił do udziału w postępowaniu Stowarzyszenie (...) na zasadach art. 61 k.p.c. w związku z art. 462 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2014r., sygn. Akt VIP 646/12 - Sąd Rejonowy w G. przywrócił powoda do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy, a nadto zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym :

Jak ustalono, powód był zatrudniony u pozwanej w okresie od dnia 2 października 2006 roku do dnia 28 lutego 2012 roku na podstawie umowy o pracę. Wymiar czasu pracy powoda ustalony został w oparciu o regulację wynikającą z przepisu art. 130 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym czas pracy nauczyciela akademickiego jest określony zakresem jego obowiązków dydaktycznych, naukowych i organizacyjnych.

W okresie od dnia 2 października 2006 roku do dnia 10 stycznia 2010 roku powód zatrudniony był na stanowisku wykładowcy, natomiast w okresie od dnia 11 stycznia 2010 roku do dnia 28 lutego 2012 roku na stanowisku adiunkta - nauczyciela akademickiego, pracownika naukowo-dydaktycznego. Dodatkowo w okresie od dnia 1 października 2006 roku do dnia 30 września 2009 roku powód pełnił funkcję Kierownika Katedry Pedagogiki.

Powód posiada tytuł naukowy doktora nauk humanistycznych, który uzyskał w dniu 22 stycznia 1976 roku na Uniwersytecie G. w G.. Przed okresem zatrudnienia u pozwanej powód zatrudniony był między innymi na Uniwersytecie (...) w K. (lata 1974-2000) i na Akademii (...) w K. (lata 1999-2006). Powód specjalizuje się w zakresie nauk pedagogicznych, w szczególności zajmuje się teorią wychowania. W okresie pracy na poprzednich uczelniach powód darzony był sympatią i szacunkiem ze strony swoich studentów. Powód jest także między innymi laureatem narody najlepszego nauczyciela akademickiego i wychowawcy młodzieży w roku akademickim 2011/2012, która została mu przyznana przez Ogólnopolską i Polonijną Komisję Konkursową Instytutu (...) - (...) przy Zarządzie Głównym Parlamentu E.-Rolnego RP.

Postanowienia obowiązującego u pozwanej statutu, a w szczególności § 28 pkt 6 przewiduje, iż Rektor może rozwiązać za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania przez nauczyciela akademickiego oceny negatywnej. Natomiast na podstawie § 28 pkt 7 Statutu Rektor rozwiązuje za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku dwóch kolejnych ocen negatywnych.

Ponadto ustalono, iż nauczyciele akademicy zatrudnieni u pozwanej podlegają okresowej ocenie, która przeprowadzana jest co najmniej raz na dwa lata. Oceny tej dokonuje, powoływana przez Senat pozwanej - Komisja ds. Oceny Kadry.

Zgodnie ze Statutem pozwanej przy dokonywaniu oceny nauczyciela bierze się pod uwagę rzetelność w wykonywaniu obowiązków dydaktycznych, poziom i aktualność przekazywanych treści nauczania, umiejętność w nawiązywaniu kontaktów ze studentami, wymiar publikacji naukowych i dydaktycznych, efekty osiągane w kształceniu młodej kadry dydaktycznej, osiągnięcia organizacyjne, w szczególności udział w pracach organów kolegialnych i komisjach oraz ocenę dokonaną przez studentów. Ocena pracownika następuje podczas zwoływanego posiedzenia komisji.

W praktyce komisja oceniając nauczyciela akademickiego bierze pod uwagę wyniki przede wszystkim przeprowadzonej hospitacji, a w dalszej kolejności wyniki anonimowej ewaluacji studentów punktowej, a nie opisowej, wykaz publikacji oraz opinię bezpośredniego przełożonego pracownika podlegającego ocenie. Po przeprowadzeniu dyskusji następuje głosowanie w trybie tajnym. Komisja może wydać trzy oceny: pozytywną, warunkowo pozytywną i negatywną.

Szczególną rolę przy ocenie pracownika naukowego zajmuje hospitacja, która ma za zadanie ustalić jakość prowadzonych zajęć (wykładu, ćwiczeń lub seminarium) ze studentami. Nie ma określonego maksymalnego czy minimalnego limitu przeprowadzanych hospitacji, które mogą być przeprowadzane wielokrotnie. Oddającymi najbardziej rzeczywisty poziom prowadzonych zajęć są niezapowiedziane hospitacje. Z uwagi jednak na szacunek wobec pracowników naukowych pozwana stosuje jedynie planowane hospitacje według przyjętego harmonogramu, ustalając wcześniej z pracownikami datę, temat zajęć oraz osobę mającą przeprowadzić hospitację. Ocena końcowa z hospitacji stanowi sumę pięciu poszczególnych ocen w skali od 1 do 5 dotyczących np. oceny zgodności tematyki zajęć z sylabusami czy oceny przygotowania prowadzącego do zajęć.

U pozwanej brak jest jednoznacznych kryteriów dotyczących ilości wydanych publikacji w okresie oceny nauczyciela akademickiego. Brak jest również wymagań do co ilości konferencji naukowych, w których należy uczestniczyć. Stanowisko adiunkta, jakie zajmował u pozwanej powód jest stanowiskiem naukowo-dydaktycznym tzn. poza prowadzeniem zajęć dydaktycznych ze studentami pracownik zobowiązany jest prowadzić działalność naukowo-badawczą w postaci publikacji i uczestnictwa w konferencjach naukowych.

Przy pozwanej wydawany jest rocznik (...), którego redaktorem naczelnym jest profesor K. R.. Rocznik ten pełni rolę otwartego forum, na którym mogą wypowiadać się pracownicy naukowcy zarówno pozwanej uczelni, jak też z pozostałych ośrodków naukowych w kraju. Za jakość wydawanych artykułów odpowiada jako redaktor naczelny K. R.. Aktualnie wymaga się u pozwanej, aby przed dokonaniem publikacji artykuł został zrecenzowany przez dwóch recenzentów, albowiem od kilku lat prowadzony jest ranking czasopism naukowych, które podlegają corocznemu punktowaniu. Czasopisma wysoko punktowane zamieszczane są na tzw. liście filadelfijskiej (...), w bazie Web of S. (WoS), na liście europejskiej (...) for the H. (...), oraz na liście krajowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Pracownik naukowy chcąc otworzyć przewód doktorski lub habilitacyjny musi wykazać swoje publikacje w czasopismach umieszczonych co najmniej na liście Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W okresie pracy u pozwanej nie zarzucano powodowi zbyt małej ilości publikacji. Powód jest autorem dwóch prac zwartych: „W. funkcja studenckiego ruchu naukowego”, Wydawnictwo: (...), K. 1987r. oraz „T.wychowania. Rozumiejący wgląd w wychowanie”, Wydawnictwo (...), K. 1995r., które doczekało się siedmiu wydań. Ostatnie wydanie w 2010 roku poszerzone zostało o posłowie do wydania siódmego, w którym powód rozwinął główne tezy książki. Publikacja ta jest cenioną pozycją i została zaliczona do podręczników reprezentujących jedną z czterech orientacji w teorii wychowania w Polsce w ujęciu historycznym. Powód jest także autorem pięćdziesięciu rozpraw i artykułów. W okresie zatrudnienia u pozwanej powód opublikował pięć artykułów, w tym dwa pod redakcją profesora K. R.:

1. „Ś. społeczna w świetle strategii urabiania opinii publicznej” w: (...) rozwojem, aspekty społeczne, ekonomiczne i ekologiczne” praca zbiorowa pod red. B. P. i F. P., (...) Wydawnictwo (...), W. 2007r.,
2. „P. wolności i tolerancji” w: (...) determinanty edukacji i gospodarowania” pod red. K. R. i M. Z., (...) Wyższa Szkoła (...), G. 2008r.,
3. „W. w kulturze instant” w: (...) w dobie przemian kulturowych” pod red. K. R. i M. Ł., Akademia im. (...) w C., C. 2009r.,
4. „P. jako zagrożenie cywilizacyjne” w: P. Naukowy Akademii (...), t. 4, pod red. T. G. i M. U., C. 2010r.,
5. „K. wokół pracy jako wartości wychowawczej” w: „C. w pedagogice pracy” pod red. B. B., (...) Kardynała S. W. w W., W. 2012r.

Ponadto powód od 2008 roku uczestniczył w trzech konferencjach naukowych:

1. „Filozoficzne, społeczne i ekonomiczne uwarunkowania zrównoważonego rozwoju”, organizowana przez (...) Politechniki (...), (...).06.2008r.-02.07.2008r., podczas której powód wygłosił referat na temat: „Patriotyzm jako kapitał ludzki”,
2. „Kulturowe uwarunkowania współczesnej edukacji”, organizowana przez Zakład (...) w C. przy współudziale Komisji Filozofii Socjologii Polskiej Akademii Nauk Oddział w K., Złoty (...).09.2008r.- 28.09.2008r., podczas którego powód wygłosił referat na temat: „Wychowanie w kulturze instant”,
3. „Przygotowanie zawodowe pedagogów a potrzeby rynku pracy” organizowana przez Wydział Pedagogiki i Psychologii (...) M. S. w L. oraz Komitet Nauk Pedagogicznych Państwowej Akademii (...), (...).03.2012r.-08.03.2012r., podczas którego powód wygłosił referat na temat: „Praca jako wartość wychowawcza”.

W 2010 roku powód zdecydował się opublikować na łamach czasopisma pozwanego artykuł na temat „W. k. rewolucji i tolerancji. Rzecz o zniewolonej wolności człowieka tolerancyjnego”. K. R. na recenzenta wyznaczył profesora S. G., który na wstępie swej recenzji podał, że powodowi należą się słowa uznania, iż potrafi mówić o sprawach popularnych w sposób niepopularny. S. G. w dalszej części recenzji zarzucił jednak powodowi brak obiektywizmu i stronniczość. Jego zdaniem przywołane źródła są jednostronne i mają one charakter publicystyczny a nie naukowy. Zdaniem S. G. artykuł powoda z pewnością wzbudzi wiele kontrowersji i dlatego decyzję co do jego opublikowania pozostawił profesorowi K. R.. Ostatecznie K. R. postanowił nie publikować tego artykułu powoda.

W dniu 29 maja 2010 roku odbyła się planowa hospitacja powoda podczas jego wykładu z przedmiotu „Pojęcia i systemy pedagogiczne”, którą przeprowadził profesor nadzwyczajny pozwanego uczelni I. K. (1). Tematem prowadzonego wykładu było „wychowanie w perspektywie trzech rewolucji” i zgodnie z planem wykład miał trwać 1,5 godziny. Powód tak jak miał w zwyczaju po 45 minutach zarządził przerwę, w trakcie której I. K. (1) zapoznał powoda z wynikami dokonanej oceny hospitacji, którą ocenił negatywnie zarzucając powodowi, iż przeprowadził wykład naruszając zasady dydaktyki poprzez korzystanie z tekstów nieokreślonego autora i przytaczanie jednostronnych tez. Ponadto I. K. (1) miał zastrzeżenia natury merytorycznej, zarzucając powodowi brak scharakteryzowania jednej z rewolucji. I. K. (1) wystawił powodowi niepełną ocenę, bowiem z pięciu ocen zostały wystawione cztery dające w sumie 6 punktów (na 20 możliwych). Powód poinformował I. K. (1), że zamierza pozostałe aspekty problemu przedstawić w drugiej części wykładu. Po zakończeniu wykładu I. K. (1) nic zmienił treści zawartej w protokole i wystawionej oceny. W związku z tym, że powód nie zgodził się z uzasadnieniem negatywnej oceny, nie wyraził on zgody na podpisanie protokołu z przeprowadzonej hospitacji, natomiast zależało mu na tym, aby protokół z hospitacji został odczytany studentom. W protokole z tej hospitacji znalazł się nawet odrębny zapis powoda, z którego wynika, że powód wyraził zgodę na zapoznanie z tym protokołem studentów obecnych w czasie hospitacji. Po odczytaniu protokołu z hospitacji studenci nie kryli swojego oburzenia wobec I. K. (1). Studenci ci sporządzili list poparcia dla powoda w sprawie przeprowadzonej hospitacji. Studenci w liście skierowanym do rektora pozwanego uczelni wyrazili swoją

dezaprobatę wobec zachowania I. K. (1), który według ich relacji opisanej w tym piśmie podczas hospitacji zachowywał się arogancko wobec powoda i studentów.

Negatywna ocena hospitacji powoda stanowiła podstawę do oceny pracy powoda przeprowadzonej podczas posiedzenia Komisja ds. Oceny Kadry z dnia 8 września 2010 roku, na czele której stanął K. R.. Ocena ta dotyczyła okresu od dnia 2 października 2006 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku. Komisja oceniła pracę powoda jako warunkowo pozytywną. Na uzasadnienie wskazano, iż pozytywna ocena studentów i negatywna ocena hospitacji skłania do ponownej oceny powoda w przyszłości.

U pozwanej formalnie nie istnieje tzw. hospitacja naprawcza, to jednak ponowna hospitacja powoda przeprowadzona w dniu 21 stycznia 2011 roku miała właśnie taki charakter. Została ona wyznaczona w związku z warunkowo pozytywną oceną powoda z dnia 8 września 2010 roku i dotyczyła okresu będącego przedmiotem oceny z dnia 8 września 2010 roku. Hospitacja miała miejsce podczas wykładu dla studentów na temat „P. jako zagrożenie cywilizacyjne”. Osobą dokonującą hospitacji była profesor pozwanej Uczelni E. W., która dokonała oceny punktowej w wysokości 13 punktów na 25 możliwych. E. W. w uzasadnieniu takiej oceny wskazała, że sposób prowadzenia wykładu przez powoda utrudnia recepcję prezentowanej treści poprzez stałe odwołania do literatury przedmiotu i skupianie się na wątkach pobocznych. Zdaniem E. W. prezentacja przez powoda osobistego stanowiska i własnych doświadczeń powoduje, iż studenci otrzymują „pustą i czystą ideologię”, bez przekazania im wiedzy pozwalającej podjąć dyskursu. Powód odmówił podpisania protokołu z przeprowadzonej hospitacji.

U pozwanej w sprawie przeprowadzenia okresowej oceny obowiązuje Zarządzenie nr 5/12 Rektora pozwanej uczelni z dnia 16 kwietnia 2012 roku w sprawie przeprowadzania okresowej oceny nauczycieli akademickich za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku. Jedną z podstaw do dokonania oceny był wynik hospitacji przeprowadzonej w danym okresie.

W związku z planowaną oceną okresową nauczycieli akademickich podczas posiedzenia Rady Wydziału Nauk (...) w kwietniu 2012 roku dziekan E. G. przedstawiła zasady przebiegu planowanych hospitacji. Z uwagi na fakt, iż powód miał wcześniej ocenę okresową warunkowo pozytywną E. G. uznała, że w takiej sytuacji powoda powinna była hospitować osoba z wyższym stopniem naukowym. Takimi osobami u pozwanej mogły być jedynie: E. W., K. R. oraz I. K. (1). Chcąc nie dopuścić do tego, aby kolejną hospitację powoda przeprowadził profesor K. R., powód drogą elektroniczną przekazał E. G., iż nie wyraża zgody na poddanie się hospitacji u K. R. z uwagi na jego uprzedzenia wobec powoda. Profesor E. W. oraz Profesor K. R. ostatecznie odmówili przeprowadzenia hospitacji powoda. W tej sytuacji pozostał jedynie profesor I. K. (1), którego E. G. wyznaczyła do przeprowadzenia kolejnej hospitacji powoda. Powód prosił E. G., aby ponownej jego hospitacji nie dokonywał I. K. (1), a ona zaproponowała, że będzie brała udział w hospitacji powoda przeprowadzonej przez I. K. (1).

Do planowanej hospitacji powoda w czerwcu 2012 roku ostatecznie nie doszło, bowiem powód w czerwcu 2012 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód nie był pewien zeznając przed Sądem, czy znał dokładną datę jego kolejnej hospitacji, to jednak na tyle wcześnie wrócił ze zwolnienia lekarskiego, że mógł jeszcze egzaminować studentów. Powód nigdy nie odmówił poddania się żadnej hospitacji a jedynie nie mógł być hospitowany w czerwcu 2012 roku ponieważ wówczas chorował i z tego tytułu przebywał na zwolnieniu lekarskim.

W pozwanej uczelni od kilku lat ocena okresowa nauczycieli akademickich wydawana jest także na podstawie wyników anonimowej ankiety przeprowadzanej wśród studentów. Wszyscy studenci uczestniczący w zajęciach danego pracownika wypełniają na koniec semestru ankietę, w której oceniają między innymi punktualności czy jakość prowadzonych zajęć. Ankiety są kodowane według poszczególnych przedmiotów, dzięki czemu wiadomo, który pracownik został oceniony przez anonimowego studenta. Składają się one z dwóch części. W pierwszej części studenci dokonują oceny w dziesięciu kategoriach w skali od 1 do 5 punktów, natomiast w części drugiej mają możliwość swobodnej wypowiedzi na temat danego nauczyciela akademickiego.

W wyniku przeprowadzonej ewaluacji przez studentów w semestrze letnim roku akademickiego 2010/2011 i semestrze zimowym w roku akademickim 2011/2012 powód otrzymał średnią oceną arytmetyczną ze wszystkich prowadzonych

przedmiotów w wysokości 2,46/5. W części drugiej ankiety większość studentów wyraziła niepocholebne opinie na temat powoda, zarzucając mu między innymi to, że jest niesprawiedliwy podczas egzaminowania i podczas wykładów przedstawia jednostronne i podobne do siebie treści.

Pomimo wyniku punktowego anonimowych ankiet, podobnie jak miało to miejsce na poprzednich uczelniach, w których powód pracował, przez cały okres zatrudnienia u pozwanej powód darzony był dużą sympatią i szacunkiem ze strony studentów pozwanej uczelni. W czerwcu 2010 roku 131 studentów wystosowało do Rektora pozwanej uczelni pisemne poparcie dla powoda po tym, gdy dowiedzieli się oni od innych studentów o przebiegu hospitacji powoda z dnia 29 maja 2010 roku. Wielokrotnie również przy innych okazjach studenci stawali w obronie powoda i przekazywali mu dowody wdzięczności w postaci pisemnych podziękowań za jego pracę.

Powód w latach 2010-2012 prowadził u pozwanej wykłady i ćwiczenia z przedmiotów „teoretyczne podstawy wychowania” oraz „pojęcia i systemy pedagogiczne”. Natomiast we wrześniu 2012 roku dziekan pozwanej uczelni E. G. musiała rozstrzygnąć komu powierzyć do prowadzenia dwa przedmioty tj. „pedagogika społeczna” oraz „metodologia badań pedagogicznych” w roku akademickim 2012/2013. E. G. zdecydowała, że to powód poprowadzi zajęcia z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych” natomiast I. K. (1) przedmiot „pedagogika społeczna”. Powód nie był zadowolony z tego, że musi poprowadzić wykłady z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych” bowiem wcześniej nie prowadził zajęć z tego przedmiotu i zaproponował E. G. prowadzenie innego przedmiotu. E. G. nie zgodziła się na zamianę przedmiotów i ostatecznie to powód prowadził w semestrze zimowym roku akademickiego 2012/2013 zajęcia z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych”.

W dniu 10 września 2012 roku Komisja ds. Oceny Kadry dokonała negatywnej oceny okresowej powoda za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku. W uzasadnieniu oceny Komisja podała, że podejmując decyzję o ocenie negatywnej wzięła pod uwagę niewielką liczbę publikacji naukowych powoda, brak pozytywnej oceny odbytej hospitacji oraz odmowę poddania się kolejnej hospitacji w czerwcu 2012 roku. Nadto Komisja wzięła pod uwagę negatywne wyniki ewaluacji studenckiej i uwzględniła odmowę przez powoda prowadzenia zajęć z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych” w roku akademickim 2012/2013. Wystawiając powodowi negatywną ocenę okresową Komisja ds. Oceny Kadry wzięła pod uwagę w przypadku kryterium „negatywnej ewaluacji studentów” zbiorcze zestawienie czyli ocenę, która wynika z arytmetycznego podziału punktów zaznaczonych przez studentów. Wpisy studenckie w anonimowych ankietach nie były brane pod uwagę przez Komisję. Hospitacja jest jednym z zasadniczych warunków oceny i jeżeli nie ma hospitacji pracownika za okres objęty oceną okresową, to pracownik w ogóle nie powinien podlegać takiej ocenie.

Oświadczeniem woli z dnia 5 listopada 2012 roku pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę ze skutkiem na dzień 28 lutego 2012 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę pozwana wskazała otrzymanie przez powoda oceny negatywnej, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 maja 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U.2012.572 ze zm.). Ponadto pozwana pouczyła powoda o prawie wniesienia odwołania do Sądu w terminie 7 dni od dnia doręczenia mu wypowiedzenia, które nastąpiło w dniu 6 listopada 2012 roku.

Powód odwołał się w terminie od wypowiedzenia umowy o pracę. Powód również odwołał się do Rektora pozwanej uczelni od negatywnej oceny okresowej powoda. Rektor pozwanej podtrzymał negatywną ocenę powoda wskazując jednocześnie, iż w zakresie zarzutu skierowanego do powoda, iż odmówił on prowadzenia zajęć zarzut ten nie mógł stanowić podstawy negatywnej oceny powoda bowiem nie mieści się on w okresie podlegającym ocenie.

W powyższym zakresie Sąd uznał okoliczności sprawy za bezsporne i wszechstronnie wyjaśnione w oparciu o przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, a to zeznania zawnioskowanych świadków, przesłuchanie powoda, dokumenty złożone do akt sprawy, a to akta osobowe powoda, protokoły z hospitacji powoda, pisma studentów, wyniki ewaluacji studentów.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że roszczenie powoda o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, iż zgodnie z dyspozycją art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jednolity Dz.U.2012.572 ze zm.) nawiązanie stosunku pracy z nauczycielem akademickim następuje na podstawie mianowania albo umowy o pracę. Na podstawie mianowania zatrudnia się wyłącznie nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy profesora. Zatrudnienie na podstawie mianowania następuje w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy z nauczycielem akademickim w uczelni publicznej nawiązuje i rozwiązuje rektor w trybie określonym w statucie, z zastrzeżeniem art. 121 ust. 4 (ust. 2 art. 118). Stosunek pracy z nauczycielem akademickim w uczelni niepublicznej nawiązuje i rozwiązuje organ uczelni wskazany w statucie, z zastrzeżeniem art. 121 ust. 5, w trybie określonym w statucie. ust. 3 art. 118).

W myśl art. 132 cytowanej w. ustawy wszyscy nauczyciele akademicy podlegają okresowej ocenie, w szczególności w zakresie należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 111, oraz przestrzegania prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej (ust. 1). Oceny dokonuje podmiot wskazany w statucie uczelni, nie rzadziej niż raz na dwa lata lub na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, w której nauczyciel akademicki jest zatrudniony. Oceny nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy profesora, zatrudnionego na podstawie mianowania, dokonuje się nie rzadziej niż raz na cztery lata. Kryteria oceny oraz tryb jej dokonywania, z uwzględnieniem możliwości zasięgnięcia opinii ekspertów spoza uczelni, określa statut (ust. 2).

Podmiot, o którym mowa w ust. 2, przy dokonywaniu oceny nauczyciela akademickiego w zakresie wypełniania przez niego obowiązków dydaktycznych uwzględnia ocenę przedstawianą przez studentów i doktorantów, po zakończeniu każdego cyklu zajęć dydaktycznych. Zasady dokonywania tej oceny i sposób jej wykorzystania określa statut uczelni (ust. 3).

W sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników uczelni, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy. Spory o roszczenia ze stosunku pracy pracownika uczelni rozpatrują sądy pracy (art. 136 ust. 1 i ust. 2 cytowanej ustawy).

Sąd Rejonowy wskazał, iż powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę, dlatego istotą sporu było ustalenie czy wskazana przez pozwaną w wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę przyczyna uzasadniająca to wypowiedzenie była uzasadniona. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę wyznaczyła bowiem zakres kognicji Sądu, który ograniczył się jedynie do badania jej zasadności. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2012 roku (II PK 60/12, LEX nr 1243025) wskazał, że celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 k.p. jest umożliwienie pracownikowi obrony przed wypowiedzeniem umowy o pracę, a zatem ujęcie przyczyn wypowiedzenia powinno być na tyle konkretne i precyzyjne, aby umożliwiałoby mu rzeczową obronę w razie ewentualnego procesu. Z tego właśnie względu wskazanie przyczyny (przyczyn) wypowiedzenia przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej (ich) granicach.

Sąd I instancji powołał także przepis art. 30 § 4 k.p., który mówi, iż w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

W ocenie Sądu I instancji podanie przyczyny oznacza wskazanie konkretnego zdarzenia lub zdarzeń, względnie okoliczności, które, zdaniem pracodawcy, uzasadniają wypowiedzenie umowy o pracę. Wypowiedzenie musi być zaś uzasadnione, a wskazana w nim przyczyna prawdziwa, obiektywna i konkretna. W sytuacji, gdy wypowiedzenie dokonane zostało z naruszeniem przepisów lub jest nieuzasadnione pracownikowi przysługują roszczenia wymienione w art. 45 § 1 k.p., a zatem roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Sąd Rejonowy wskazał, iż naruszeniem przepisu art. 30 § 4 k.p. będzie zatem sytuacja, kiedy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika (tak Sąd Najwyższy między innymi w wyroku z dnia 10 maja 2000 r., I PKN 641/99 OSNP 2001/20/618). Warunku podania pracownikowi w piśmie o wypowiedzeniu umowy o pracę jego przyczyny (art. 30 § 4 KP) nie może zastąpić ocena pracodawcy, że przyczyna ta - mimo że nic została wskazana - była znana pracownikowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 670/98, OSNP 2000/13/510). W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy (art. 30 § 5 k.p.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd I instancji wskazał, że pozwana dokonując wypowiedzenia powodowi umowy o pracę spełniła formalne przesłanki określone przepisami Kodeksu pracy, a powód w terminie wniósł odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że przyczyna wypowiedzenia nie była uzasadniona tzn. nie potwierdziła się w toku procesu zasadność tej przyczyny. Jako przyczynę wypowiedzenia powodowi umowy o pracę pozwana podała otrzymanie przez powoda oceny negatywnej, o której mowa w art. 132 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Natomiast pozwana uzasadniając ocenę negatywną za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku wskazała cztery podstawy jej wydania:

1. niewielka liczba publikacji naukowych,
2. brak pozytywnej oceny odbytej hospitacji oraz odmowna poddania się kolejnej hospitacji w czerwcu 2012 roku,
3. negatywne wyniki ewaluacji studenckiej,
4. odmowa prowadzenia zajęć z przedmiotu: metodologia badań pedagogicznych w roku akademickim 2012/2013.

Odnosząc się do badania zasadności pierwszej przyczyny negatywnej oceny powoda Sąd Rejonowy uznał, że wbrew ocenie pozwanej powód posiadał liczbę publikacji naukowych, której nie można ocenić jako niewielkiej. W dwuletnim okresie będącym przedmiotem oceny powód opublikował dwa artykuły: „P. jako zagrożenie cywilizacyjne” i „K.wokół pracy jako wartości wychowawczej” oraz czynnie uczestniczył w jednej konferencji naukowej „Przygotowanie zawodowe pedagogów a potrzeby rynku pracy”. W toku postępowania strona pozwana nie wykazała zdaniem Sądu I instancji - w myśl art. 6 k.c., iż powód w porównaniu do innych pracowników opublikował mniej artykułów, czy brał udział w mniejszej liczbie konferencji naukowych. Pozwana nie przedstawiła też żadnej listy publikacji innych pracowników tak, żeby Sąd mógł miarodajnie ocenić ilość tych publikacji w stosunku do ilości publikacji powoda. Co więcej należy mieć na uwadze, w przypadku tego zarzutu kierowanego względem powoda fakt, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym pozwana nie posiada jednoznacznych kryteriów dotyczących ilości wydanych publikacji w okresie oceny pracy pracownika. Potwierdziła to w swoich zeznaniach przed Sądem dziekan wydziału nauk humanistyczno - społecznych pozwanej E. G.. Z jednej strony pozwana nie posiadała żadnych jednoznacznych kryteriów, z których wynikałaby ilość publikacji pracowników wymagana przez pozwaną, natomiast z drugiej strony przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż że w trakcie zatrudnienia powoda u pozwanej, pozwana nie formułowała wobec powoda jakichkolwiek zarzutów dotyczących niewielkiej ilości publikacji.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zasadności drugiej przyczyny negatywnej oceny powoda, a zatem odmowę poddania się przez powoda kolejnej hospitacji oraz brak hospitacji w czerwcu 2012 roku. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że ta okoliczność również nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W pierwszej kolejności wskazał, iż ostatnia z przeprowadzonych na zajęciach powoda hospitacja miała miejsce w dniu 29 maja 2010 roku, a zatem przed okresem podlegającym ocenie, za który powód otrzymał ocenę negatywną, a zatem przed 1 lipca 2010 roku. Była to hospitacja przeprowadzona przez profesora I. K. (1) i zdaniem Sądu hospitacja ta nie mogła stanowić podstawy dokonanej przez Komisję ds. Oceny Kadry oceny pracy powoda za okres od 1 lipca 2010 roku do 30 czerwca 2012 roku. Nie mogła jej stanowić również hospitacja przeprowadzona w dniu 21 stycznia 2011 roku przez profesora E. W., albowiem miała ona charakter tzw. naprawczy, na co wskazywał między innymi świadek K. R.. co oznacza, iż była ona ściśle związana z poprzednią hospitacją i została przeprowadzona w związku z warunkowo

pozytywna ocena pracy powoda z dnia 8 września 2010 roku. W świetle powyższych okoliczności należy zatem uznać, że pozwana w okresie pomiędzy 1 lipca 2010 roku a 30 czerwca 2012 roku nie przeprowadziła żadnej hospitacji powoda. Co więcej Sąd ustalił, że powód nie odmówił poddania się hospitacji w czerwcu 2012 roku. Z uwagi na fakt, iż powód miał wcześniej ocenę okresową warunkowo pozytywną E. G. uznała, że w takiej sytuacji powoda powinna była hospitować osoba z wyższym stopniem naukowym. Takimi osobami u pozwanej mogli być jedynie: E. W., K. R. oraz I. K. (1). Chcąc nie dopuścić do tego, aby kolejną hospitację powoda przeprowadził profesor K. R., powód drogą elektroniczną przekazał E. G., iż nie wyraża zgody na poddanie się hospitacji u K. R. z uwagi na jego uprzedzenia wobec powoda. E. W. oraz K. R. ostatecznie odmówili przeprowadzenia hospitacji powoda. W tej sytuacji pozostał jedynie I. K. (1), którego E. G. wyznaczyła do przeprowadzenia kolejnej hospitacji powoda. Powód prosił E. G., aby ponownej jego hospitacji nie dokonywał profesor I. K. (1), a ona zaproponowała, że będzie brała udział w hospitacji powoda przeprowadzonej przez I. K. (1). Do planowanej hospitacji powoda w czerwcu 2012 roku ostatecznie nie doszło, bowiem powód w czerwcu 2012 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód nie był pewien zeznając przed Sądem, czy znał dokładną datę jego kolejnej hospitacji, to jednak na tyle wcześniej wrócić ze zwolnienia lekarskiego, że mógł jeszcze egzaminować studentów. Powód zatem nigdy nie odmówił poddania się hospitacji, na pewno nie odmówił poddania się hospitacji w czerwcu 2012 roku a jedynie nie mógł być hospitowany w czerwcu 2012 roku ponieważ wówczas chorował i przebywał na zwolnieniu lekarskim. W ocenie Sądu bez przeprowadzenia hospitacji nie powinna być w ogóle wydana ocena pracy powoda. Podobne stanowisko zaprezentowała zeznająca przed Sądem G. M. - członek Komisji ds. Oceny Kadry wskazując, iż hospitacja jest jednym z zasadniczych warunków oceny i jej brak za okres objęty okresową oceną powinien stanowić przeszkodę do jej wydania.

Kolejną przesłanką negatywnej oceny pracy powoda były negatywne wyniki ewaluacji studenckiej powoda. Anonimowa ankietyzacja stanowiła jedną z podstaw okresowej oceny pracy nauczycieli akademickich zgodnie z Zarządzeniem nr 5/12 Rektora Wyższej (...) Szkoły (...) z 16 kwietnia 2012 roku. W ocenie Sądu Rejonowego anonimowe oceny trudno zweryfikować, a co więcej odnieść się do nich, bowiem studenci, co wynika z charakteru ankiet anonimowych nie podpisują się pod takimi ankietami z imienia i nazwiska. Co więcej powód w toku procesu podważał wiarygodność anonimowych ankiet opisowych dotyczących osoby powoda, natomiast jak wynikało z zeznań świadka K. R. treść opisowa ankiet nie była w ogóle brana pod uwagę przez Komisję ds. Oceny Kadry. Komisja wystawiając powodowi ocenę okresową negatywną wzięła pod uwagę wyłącznie punktację wynikającą z anonimowych ankiet studentów. Sąd Rejonowy w ocenie pracy powoda u pozwanej nie mógł pominąć licznych wyrazów uznania względem powoda ze strony studentów pozwanej uczelni, jak też fakt, iż w poprzednich miejscach pracy powód, co wynika z pisemnych opinii studentów również był cenionym wykładowcą. Tym bardziej, że te akty uznania były podpisywane przez studentów z imienia i nazwiska. Co więcej sam fakt ich sporządzenia był doniosły, albowiem żaden przepis prawa nie nakłada na studentów obowiązku pisania listów pochwalnych na temat swoich wykładowców, natomiast studenci mają pełne prawo, aby w taki właśnie sposób manifestować swoje zadowolenie z pracy wykładowcy.

Ostatnią przesłanką negatywnej oceny pracy powoda za okres od 1 lipca 2010 roku do 30 czerwca 2012 roku była odmowa prowadzenia przez powoda zajęć z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych”. Sąd Rejonowy ustalił, że powód nie odmówił prowadzenia zajęć z przedmiotu „metodologia badań pedagogicznych” w roku akademickim 2012/2013, a jedynie prosił o zmianę przedmiotu bowiem nigdy wcześniej nie prowadził zajęć z tego przedmiotu. Po odmowie zamiany tych zajęć powód ostatecznie prowadził te zajęcia w roku akademickim 2012/2013. Zarzut ten kierowany do powoda nie mógł stanowić podstawy negatywnej oceny pracy powoda, bowiem jak wskazał sam Rektor pozwanej w piśmie z dnia 18 października 2012 roku skierowanym do powoda, w którym Rektor utrzymał w mocy negatywną ocenę, zarzut ten nie dotyczył okresu objętego negatywną oceną pracy powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, iż nie zastępuje pracodawcy w sporządzeniu okresowej oceny kwalifikacyjnej. Może ją jednak kontrolować, gdy wymaga tego przedmiot sprawy. Nie można wykluczyć czynu pracodawcy polegającego na naruszeniu przepisu (reguł) tej oceny, a nawet instrumentalnego ich traktowania albo naruszenia innych przepisów ogólnych (tak Sąd apelacyjny w Szczecinie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2012 r., III APa 7/12).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę z powodu negatywnej oceny pracy powoda nie było uzasadnione bowiem przesłanki negatywnej oceny pracy powoda stanowiącej przyczynę wypowiedzenia powodowi umowy o pracę okazały się bezzasadne. Tym samym Sąd przywrócił powoda do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

W ocenie Sądu przywrócenie powoda do pracy było możliwe i celowe. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 2 października 2012 roku, zgodnie z którym brak woli współpracy nie może być uznany za dostatecznie istotną przyczynę uznania niecelowości przywrócenia pracownika do pracy. Nie każdy spór uzasadnia wnioski o niecelowości przywrócenia do firmy, lecz tylko konflikt poważny, długotrwały, głęboki, a przede wszystkim zawiniony przez pracownika lub powstały na tle dotyczących go okoliczności (II PK 54/12, M.P.Pr. (...) -255, G.Prawna (...)). Sąd Rejonowy nie kwestionował, iż powód był skonfliktowany z niektórymi osobami pozwanej uczelni. Powód sam wyjaśnił przed Sądem, iż nigdy nie był skonfliktowany z władzami uczelni, natomiast jego konflikt z uczelnią powstał po prowokacyjnej hospitacji profesora I. K. (2). Powód wyjaśnił również, że widzi możliwość powrotu do pracy u pozwanej pomimo konfliktu ponieważ jest potrzebny polskiej pedagogice. W ocenie Sądu Rejonowego konflikt powoda z niektórymi pracownikami pozwanej uczelni nie uzasadniał nieuwzględnienia żądania powoda o przywrócenie do pracy, a tym samym zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania. Sąd Rejonowy miał na uwadze fakt, iż powód jest cenionym wykładowcą, o czym świadczą liczne wyrazy uznania kierowane pod adresem powoda zarówno przez studentów pozwanej uczelni, jak też studentów uczelni, na których powód wcześniej pracował. Powód jest również laureatem dyplomu dla najlepszego nauczyciela akademickiego i wychowawcy młodzieży a tym samym w ocenie Sądu winien on wrócić do pracy i w dalszym ciągu przekazywać studentom swoją wiedzę i doświadczenie.

Pozwana przegrała proces, a powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Tym samym w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c. oraz § 2 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 ze zm.) Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w czterokrotnej stawce uznając, iż czas trwania procesu, ilość rozpraw, w których pełnomocnik powoda czynnie uczestniczył uzasadnia zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego aż w czterokrotnej stawce.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 13 (i a contrario art. 96 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy) z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zd. pierwsze tej ustawy - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku (w sprawie I PZP 1/07, opublikowana w OSNP 2007/19-20/269). Tym samym Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w G.) kwotę 1.410 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o powołane przepisy prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Apelację wniosła strona pozwana. Zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, polegająca na przyjęciu, iż w okresie objętym negatywną oceną okresową nauczyciela akademickiego tj. od 1 lipca 2010r. do 30.12.2012r. powód nie był hospitowany, a hospitacja z dnia 21 stycznia 2011r. nie dotyczyła tego okresu, ponieważ miała charakter naprawczy i dotyczyła poprzedniego okresu podlegającego ocenie, podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w okresie objętym negatywną oceną tj. od 1.07.2010r. do 30.06.2012r. powód był hospitowany w dniu 21 stycznia 2011r. przez prof. W., a hospitacja dotyczyła okresu, który został negatywnie oceniony, co prowadzi do wniosku, iż ocena negatywna znajduje poparcie w przeprowadzonej hospitacji w dniu 21 stycznia 2011r.

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym, polegająca na nieuwzględnieniu negatywnej oceny powoda przez studentów w ramach tzw. ewaluacji studenckiej, wyrażającej się w anonimowych ankietach, która to negatywna ocena wynika wprost z przedłożonych do akt ankiet, stanowiąc uzasadnioną i wystarczającą podstawę do wystawienia nauczycielowi akademickiemu negatywnej oceny,

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym polegająca na przyjęciu, iż negatywna ocena Komisji d. s. Kadr w zakresie, w jakim powołuję się na niewielką ilość publikacji naukowych nie jest uzasadniona, gdyż pozwana nie wskazała, powodowi limitu wymaganej ilości wydanych publikacji, podczas gdy ze sporządzonej przez powoda (...) o całokształcie osiągnięć nauczyciela akademickiego (...) wynikało, iż w okresie objętym oceną liczba jego publikacji prezentowała się skromnie.

Ponadto pozwana z ostrożności procesowej zarzuciła, iż charakter o rozmiar konfliktu jaki istnieje pomiędzy powodem a pozwana uzasadnia zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy.

Powołując się na powyższe pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II instancję.

(...) Polonijny Zarząd Główny parlamentu E.- Rolnego w K. wniósł o oddalenie apelacji pozwanej.

Powód przed rozpoznaniem sprawy przez Sąd II instancji cofnął zgodę w zakresie udziału w sprawie Ogólnopolskiego Polonijnego Zarządu Głównego Parlamentu E.-Rolnego w K..

Sąd Okręgowy w G. Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok jest trafny albowiem odpowiada prawu. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zgłoszonego roszczenia.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie narusza zasad określonych w art. 233 kpc. Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną roszczenia i zaprezentowane przez Sąd I instancji rozważania prawne, albowiem znajdują one oparcie w prawie, a także doktrynie i judykaturze.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wskazać należy w pierwszej kolejności, iż zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności - (wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, wyrok SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, postanowienie SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; postanowienie SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267). W doktrynie i orzecznictwie - przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje

wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Sąd I instancji wskazał w oparciu o jakie dowody dokonał ustaleń faktycznych w sprawie i dlatego uznał je za wiarygodne. Z przeprowadzonych dowodów wysnuł wnioski kierując się zasadami logicznego rozumowania, wiedzą prawniczą i doświadczeniem życiowym. Dlatego Sąd Okręgowy przyjął ustalenia dokonane przez Sąd I instancji w całości za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji powołał właściwe przepisy dokonując oceny zasadności i zgodności z prawem wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego przez pozwaną. Zasadna jest ocena dokonana w kontekście przepisu art. 30 par. 4 k.p.

Pozwana jako przyczynę wypowiedzenia wskazała otrzymanie przez powoda oceny negatywnej, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 maja 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2012.572 ze zm.).

Głównym przedmiotem oceny dokonywanej na podstawie art. 132 jest sposób wykonywania przez nauczyciela akademickiego jego obowiązków określonych w prawie o szkolnictwie wyższym (art.111). Pod uwagę należy przy niej brać także przestrzeganie przez niego prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej, ale tylko w takim zakresie, w jakim przestrzeganie tych praw pozostaje w związku z jego pracą na danej uczelni.

Zgodnie z treścią par. 28 statutu pozwanej nauczyciele akademicy podlegają ocenie okresowej, która dokonywana jest raz na dwa lata, albo w każdym czasie na wniosek pracownika, Rektora lub Dziekana Wydziału.

Przy dokonywaniu oceny podstawowej podstawowymi kryteriami jakie według cyt. postanowienia statutu pozwanej są brane pod uwagę to:

1. rzetelność w wykonywaniu obowiązków dydaktycznych,
2. poziom i aktualność przekazywanych treści nauczania,
3. umiejętność w nawiązywaniu kontaktów ze studentami,
4. wymiar publikacji naukowych i dydaktycznych,
5. efekty osiągnięte w kształceniu młodej kadry dydaktycznej,
6. osiągnięcia organizacyjne, w szczególności udział w pracach organów kolegialnych,
7. ocenę dokonaną przez studentów.

Oceny nauczyciela akademickiego dokonuje u pozwanej powołana przez Senat Komisja d.s Kadry. Zgodnie z postanowieniami statutu komisja oceniając nauczyciela akademickiego bierze pod uwagę: **wyniki przede wszystkim przeprowadzonej hospitacji, a w dalszej kolejności wyniki anonimowej ewaluacji studentów punktowej, a nie opisowej, wykaz publikacji oraz opinię bezpośredniego przełożonego pracownika podlegającego ocenie. Po przeprowadzeniu dyskusji następuje głosowanie w trybie tajnym. Komisja może wydać trzy oceny: pozytywną, warunkowo pozytywną i negatywną.**

W świetle okoliczności faktycznych ustalonych w niniejszej sprawie uznać należało, iż nie było w ogóle podstaw w stosunku do powoda do wydania oceny zgodnie z cyt. wyżej regulacjami. Albowiem w okresie od 1 lipca 2010r. do 30 czerwca 2012r. w stosunku do powoda nie przeprowadzono hospitacji, której wynik, w świetle cyt. w. regulacji prawnych byłby jedną z podstaw do oceny nauczyciela akademickiego.

Hospitacja, która miała miejsce w dniu 21 stycznia 2011r. dotyczyła okresu poprzedniego podlegającego ocenie i była wynikiem przyznania powodowi przez Komisję – warunkowo pozytywnej oceny za w.w okres. Okoliczności te zostały

wprost potwierdzone przez świadka K. R. i G. M. członków komisji. Celem hospitacji była ocena, czy powód poprawił wyniki. Wniosek taki nasuwa się także po zapoznaniu się z treścią samego statutu pozwanej, który nie przewiduje hospitacji „naprawczej”. Przyjęcie takiej koncepcji było zatem związane z oceną powoda tj. pozytywną, ale warunkową. Hospitacja z dnia 21 stycznia 2011r. należy zauważyć, iż nie zakończyła się oceną negatywną, chociaż powód nie otrzymał wysokiej noty, zaledwie 13 na 25 punktów. Co z kolei w ocenie Sądu mogło utwierdzić w przekonaniu Komisję co do wcześniej pozytywnej oceny powoda. Samo określenie hospitacji jako „naprawczej” wskazuje, iż powód uzyskał od Komisji pewien kredyt zaufania. Tym samym hospitacja naprawcza mogła dać Komisji przekonanie co do zasadności przyznania powodowi oceny pozytywnej za poprzedni okres. I tym samym ten okres zakończył się oceną pozytywną dla powoda. Gdyż przyczyną m.in. uzyskania przez powoda warunkowej oceny pozytywnej było uzyskanie przez niego negatywnej oceny hospitacji.

W przedmiotowym okresie, w którym powód winien być oceniany tj. od 1 lipca 2010r. do 30.06.2012r. nie miała zatem miejsca żadna hospitacja, wprawdzie wyznaczono jej termin, ale się nie odbyła, gdyż powód był na zwolnieniu lekarskim, a jego nieobecność była usprawiedliwiona. Aby dokonać oceny powoda należało więc wyznaczyć kolejny termin hospitacji. Co jednak nie miało w sprawie miejsca.

W ocenie Sądu Okręgowego już te okoliczności uzasadniały uznanie, iż wypowiedzenie powodowi umowy o pracę przez Rektora z powołaniem się na negatywną ocenę powoda jako nauczyciela akademickiego w okresie od 1 lipca 2010r. do 30.06.2012r. było nieuzasadnione, bowiem brak hospitacji za ten okres, świadczył o braku podstawowego elementu tejże oceny. A co za tym idzie kompleksowej oceny powoda w świetle regulacji statutu obowiązującego u pozwanej, a cyt. wyżej.

Odnosząc się do pozostałych elementów składowych negatywnej oceny powoda, wskazać należy, iż kryteria oceny nauczyciela w świetle cyt. w. przepisów powinny być jasno określone, ponadto powinny być konkretne i przejrzyste, aby oceniany mógł się do nich odnieść w ewentualnym odwołaniu, a w szczególności powinien wiedzieć jak ocenę poprawić. W szczególności chodzi o ilość publikacji, którymi powinien wykazać się oceniany. Statut pozwanej nie mówi jaka ma być ich ilość w okresie podlegającym kontroli. W okresie objętym oceną powód opublikował dwa artykuły, trzeci nie został skierowany do publikacji wskutek negatywnej oceny recenzenta. Trudno dokonać oceny, czy jest to dorobek duży, czy też mały, skoro brak jasnych kryteriów w tym zakresie. Ponadto pozwana nie podała jakim dorobkiem mogą się pochwalić inni nauczyciele podlegający ocenie, aby chociażby na ich tle dokonać oceny powoda.

Jeżeli chodzi o ewaluacje studentów, pozwana miała na uwadze przy ocenie powoda negatywne wyniki tej ewaluacji. Słusznie jednak powód wyniki te podważa. Wskazać należy, iż jest to środek dopuszczalny przy dokonywaniu oceny nauczyciela akademickiego, ale powinien być oceniany z pewnym dystansem, gdyż opinie są anonimowe, a co za tym ich autorzy mają świadomość, iż nie podniosą konsekwencji bez względu na ich treść. Dlatego należy do nich podchodzić przy zastosowaniu niezbędnej dozy krytycyzmu. W przypadku natomiast oceny powoda a sporny okres, to pozwana winna podejść do tych ewaluacji z dużym dystansem, a to z tego powodu, iż w poprzednim okresie wynik ewaluacji był dla powoda korzystny, co było warunkiem przyznania mu oceny warunkowo pozytywnej. Powód jest nauczycielem z dużym stażem i doświadczeniem pedagogicznym, wielokrotnie otrzymywał laury w skali kraju i był doceniany w swojej pracy pedagogicznej. Ponadto wielokrotnie studenci podpisywali się pod pozytywnymi dla powoda opiniami, które kierowali wprost do pozwanej. W kontekście tych okoliczności, w ocenie Sądu wyniki ewaluacji, na których oparła się pozwana można uznać za wybiórcze, a na pewno nie odzwierciedlające faktycznego nastawienia studentów do powoda.

W świetle powyższych rozważań wskazać należy, iż zarzuty apelacji nie są uzasadnione. W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie nie zachodzą okoliczności tego typu aby w miejsce roszczenia o przywrócenie do pracy zasądzić na rzecz powoda odszkodowanie, co podnosi w apelacji pozwana, sugerując, iż strony są dalece skonfliktowane.

W ocenie Sądu Okręgowego konflikt pomiędzy stronami nie ma charakteru długotrwałego i został spowodowany dopiero okolicznościami związanymi z uzyskaniem przez powoda negatywnej oceny. Powód nigdy wcześniej nie był skonfliktowany z władzami uczelni. W świetle przepisów prawa pracy powód miał prawo do wniesienia

środka odwoławczego od wypowiedzenia umowy o pracę, z czego skorzystał. Natomiast pozwana wypowiadając powodowi umowę o pracę naruszył przepisy prawa, a także przepisy własnej wewnętrznej regulacji statutowej. Zaś okoliczności niniejszej sprawy wskazują, iż powód był zaangażowany w wykonywaniu swojej pracy, ma dobry kontakt ze studentami, może pochwalić się wartościowymi publikacjami, dlatego nic nie stoi na przeszkodzie aby dalej kontynuował swoją pracę naukową i dydaktyczną u pozwanej.

Wynik postępowania dyscyplinarnego nie ma istotnego znaczenia dla tej sprawy, nawet jeżeli postępowanie dyscyplinarne umorzono z uwagi na przedawnienie.

Reasumując apelacja pozwanej jako nieuzasadniona na mocy art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w zw. z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. – w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Jolanta Łanowy (spr.) (-) SSO Małgorzata Andrzejewska

Sędzia Przewodniczący Sędzia